

گزارشی از تظاهرات ضد جنگ در واشنگتن

در روز شنبه بیست و هفتم ژانویه 2007، شهر واشنگتن شاهد تظاهرات پر شکوهی با شرکت نزدیک به نیم میلیون نفر از مردم آمریکا بود. مردمی که به خیابانها آمده بودند تا صدای اعتراض خود را نسبت به سیاستهای ارتجاعی دولت بوش به خصوص سیاست تجاوزگرانه اش در عراق را به گوش همگان برسانند. دانشجویان، تشکلات زنان، فعالین سازمانهای کمونیستی و سوسیالیستی، چهره های هنری و خانواده های سربازان کشته شده در جنگ، از افشار و طبقات مختلف جامعه در مقابل ساختمان گنجره آمریکا جمع شده بودند تا ضمن اعتراض به برنامه جدید دولت بوش مبنی بر فرستادن بیست و یک هزار نیروی نظامی جدید به عراق، خواهان خروج فوری ارتش آمریکا از عراق بشوند. نقطه مشترک همه تظاهرکنندگان اعتراض به سیاست های خارجی دولت آمریکا و محکوم کردن جنگ در عراق بود.

یکی از نکات برجسته این تظاهرات حضور دانشجویانی بود که غالبا از راه های دور اما در صفوف متشکل برای شرکت در این تظاهرات آمده بودند. در جریان راهپیمایی به راحتی می شد پرچم ها و شعار های گروه های دانشجویی از جمله "سازمان دموکراتیک دانشجویان"، "دانشجویان برای جامعه دموکراتیک" و "جنبش جوانان کمونیست" را مشاهده کرد. بسیاری از آنان ضمن این که بر عدم گستردگی جنبش های "ضد جنگ" در دانشگاه ها اذعان داشتند ولی به درستی به ضرورت باز سازی و شکل گیری جنبش ها پی همچون جنبش "ضد جنگ" در دوران جنگ ویتنام در دهه 60 و 70 تاکید می کردند. دانشجوی 21 ساله ای که از دانشگاه کلمبیا به همراه سایر دوستانش در این تظاهرات شرکت کرده بود می گفت "همیشه وقتی که نابرابری ها تا به این حد گسترده می شوند، در مقابل آن مقاومت مردم شکل می گیرد. درست است که این مقاومت ها یک روزه شکل نمی گیرند ولی منطقی است که بدانیم این مقاومت ها بوجود خواهند آمد و کارهایی که ما اکنون می کنیم زمینه هر چه بیشتر فعال شدن مردم را بوجود می آورند."

دانشجویان با افتخار از "ارن واتادا" سربازی که قرار است به علت عدم شرکت در جنگ در دادگاه نظامی محاکمه شود یاد میکردند و زمانی که پدر "ارن" برای سخنرانی حضور یافت با تشویق دانشجویانی روبرو

شد که "ارن" را یک قهرمان واقعی می نامیدند و به نظر میرسد که مبارزه "ارن" در فعالتر شدن جو جنبش دانشجویی ضد جنگ در بین دانشجویان بسیار تاثیر گزار بوده است.

با وجود حضور وسیع نیروی پلیس "ضد شورش" که تماما در حال آماده باش بودند ، 300 نفر از فعالین ضد جنگ با شعار "جنگ بس است " به سمت زمین داخل کنگره ، محوطه ای که از قبل توسط پلیس بسته شده بود وارد شدند و با وجود یورش پلیس توانستند حدود نیم ساعت در آنجا تحصن کنند. بعد از پایان این تحصن این جمع نیز به بقیه تظاهرات کنندگان پیوستند. تظاهراتی که برای ساعتها با طنین شعارهای اعتراضی مردم و نواختن طبل ادامه داشت و فریاد تظاهر کنندگان ساختمان های اطراف و بویژه کنگره آمریکا را به لرزه در آورده بود.

مقابل کنگره آمریکا ، پارکی که تظاهرات از آنجا شروع می شد ، محلی درست کرده بودند که تظاهرکنندگان به یاد قربانیان جنگ عراق که پس از اشغال کشورشان به وسیله ارتش آمریکا در آن کشور کشته شده اند ، یک جفت کفش گذاشته بودند. مشاهده کوهی از کفش های رنگارنگ که سمبل کشته شدن بیش از ششصد و پنجاه هزار نفر از مردم عادی عراقی در طول اشغال عراق تا به حال می باشد ، بسیار تکان دهنده بود. کفش های کودکانی که قربانی این جنگ امپریالیستی شده اند که بر روی برخی از آنها نام فرد کشته شده نیز نوشته شده بود نظره عابری را به خود جلب می کرد. به واقع هر انسان متعهدی با مشاهده این صحنه منقلب میشد و واقعیت از بین رفتن این همه انسان در این جا دیگر فقط یک خبر نبود و آنرا کاملا میشد به عینه حس کرد.

در قسمت دیگری از این تظاهرات عده ای با پوشیدن لباس های نارنجی و بسر کردن کیسه هائی به رنگ سیاه ، اعتراض خود را نسبت به شکنجه شدن زندانیان اسیر در "گوانتانامو" نشان می دادند و خواهان آزادی این زندانیان اسیرکه در غیر انسانی ترین شرایط نگهداری و شکنجه می شوند بودند.

بیشتر شعارها و پلاکاردها در این تظاهرات از محتوای مبارزاتی خوبی بر خوردار بودند. شعارهایی مثل "بوش را محاکمه کنیم" ، "ماشین سرکوب و جنگ را در هم بشکنیم" ، "نه به امپریالیسم" ، "جنگ راه حل نیست ، جنگ را خاتمه دهید" در سراسر این تظاهرات بارها فریاد زده شدند .

یکی از شعارهای دانشجویان شرکت کننده در تظاهرات "دانشگاه ، نه میدان جنگ" بود که فعالان ایرانی شرکت کننده در این تظاهرات را به یاد شعار دانشجویان مبارز ایران که در 16 آذر امسال در مقابل احمدی نژاد فریاد زدند "دانشگاه پادگان نیست " می انداخت و نشان می داد که درد و مبارزه مشترکی همه مردم جهان را به هم پیوند می دهد.

در این راهپیمایی اعتراضی ، تعدادی از ایرانیان هم شرکت کرده بودند که برخی از آنها با حمل شعار هایی حمله احتمالی آمریکا به ایران را محکوم می کردند.

تظاهرات روز شنبه به عنوان صدای پر خروش مردم آمریکا بر علیه جنگ عراق و نمایشی از قدرت مردم بر علیه سیاستهای تجاوزگرانه دولت بوش بدون شک حرکتی بزرگ و موثر بود که نشان میداد علیرغم ادعا های دستگاه تبلیغاتی دولت بوش چقدر سیاستهای ضد مردمی این دولت خشم و نفرت مردم آمریکا را برانگیخته است.

در پایان این گزارش با توجه به گفتگو هایی که با مردم شرکت کننده در این راهپیمایی داشتیم تاکید بر این نکته را ضروری میدانم که از آنجا که متأسفانه ابعاد جنایات رژیم جمهوری اسلامی برای بسیاری از نیروهای مترقی بین المللی هنوز کاملاً آشکار نشده و همین مسئله باعث درک نادرست نیروهای مترقی خارجی و عدم شناختشان از ماهیت ارتجاعی و وابسته به امپریالیسم جمهوری اسلامی می باشد ، وظیفه انقلابی به ما حکم میکند که با شرکت هر چه وسیع تر در حرکتهای اعتراضی و تماس با نیروهای مترقی ، آنان را نسبت به ماهیت ضد مردمی جمهوری اسلامی ایران و دارو دسته های گوناگون بنیاد گرایان اسلامی که جمهوری اسلامی آنها را تقویت می کند آگاه کنیم و نشان دهیم که جمهوری اسلامی علیرغم زیست های ضد امپریالیستی که به خود می گیرد اتفاقاً رژیمی است که در عمل نشان داده که حافظ منافع امپریالیست ها در منطقه و ابزاری در دست سرمایه جهانی می باشد. این وظیفه را باید با تمام توان در جهت حمایت از مبارزات مردم ایران به پیش برد. سیاستهای تجاوزگرانه آمریکا از یک سو و از سوی دیگر تبلیغات فریبکارانه جمهوری اسلامی نیاز به تلاش هر چه بیشتر برای بوجود آوردن جو همبستگی مبارزاتی در بین نیروهای ضد امپریالیست و ضد ارتجاع ایرانی و بین المللی را دو چندان ساخته است. شعارهایی چون شعار " نه به امپریالیسم ، نه به جمهوری اسلامی " ، " آزادی مردم ایران فقط به دست مردم ایران میسر است " ، " سرنگونی جمهوری اسلامی بدست مردم ایران " در این زمینه و در چنین تظاهراتی می توانند بسیار موثر باشند.

[بازگشت به صفحه اصلی](http://www.siahkal.com)
<http://www.siahkal.com>